

DE NORD A SUD

Mallorca, el Brusi, Guinjoan i Bladé

Ja em dispensaran ("dispensen-lo", que diria Quico el Célio) que, amb tot el que ha anat passant (incendis, inundacions, ventoleres i sequeres, afganistans i haitis, botellots i diàlegs amb clatellots, etc.), jo ara surti evocant el que fou, fa cinquanta anys, el meu estiu de 1971.

Acabava els cursos de periodisme a Barcelona. Estava a punt de fer 21 anys, el setembre, i ja no podia fer més el dropo.

Vaig començar, la segona quinzena de juny, fent el primer viatge a Mallorca: Transmediterrània i travessia del Gran Blau. Coneixença de les tribus catalanistes de les Illes: Francesc de B. Moll (que ja havia estat a casa, a Vilanova), Llompart, Vidal Alcover (amb Maria A. Capmany), Blai Bonet, a Santanyí, Llorenç Moyà, Llorenç Villalonga; a

Eivissa, Marià Villangómez, és a dir, filòlegs, crítics, novel·listes i poetes, amb els quals vaig conversar, amb gran profit per part meva.

Després -juliol i agost- la meua entrada en pràctiques al *Diario de Barcelona* (conegut pel nom del seu fundador, Brusi), el més antic del continent, de 1792, només tres anys després de l'inici de la Revolució Francesa.

Estava al carrer Muntaner, 49 (ja fa temps que no existeix). Allí vaig començar a saber com es cuinava un diari, és a dir, fent-lo cada dia, amb totes les coses que solen passar cada dia, tant si és en una família de tres o quatre o, com és el cas, en una redacció on la família -periodística- es multiplica. Al capdavant, hi havia el director José Tarín Iglesias i, a bord, Josep Pernaú, Josep Faulí i Josep M.

Cadena -professors meus a l'Escola de Periodisme- i que, anys després, el 1976, els dos darrers havien de ser els meus directores a l'*Avui*.

Però el personatge que m'interessà més i em continuà fascinant, durant els gairebé cinquanta anys que vam ser amics, va ser el músic i compositor Joan Guinjoan, nat a Riudoms, el 1931, i que morí el primer de gener del 2019, a Barcelona. Feia la crítica musical al *Diari*, després d'haver passat bones temporades a París estudiant, i després, encara, d'haver exercit la pagesia de l'avellana i l'horta al mas familiar. Fins que un dia, quan tenia vint anys, el 1951, va decidir deixar avellanes i l'hort pel paper pautat del pentagrama. Estudiava piano amb el mestre Fructuós Piqué, de Reus, que li deia, veient les seves mans

agràries, que semblava que pastés xocolata.

Memorable Guinjoan! Pocs com ell -del meu record, només Teodor Garriga (històric de la ràdio republicana) i el tortosí Josep M. Franquet- m'explicaven les coses i els acudits amb tanta gràcia, tan lligada a l'agre de la terra. Vaig esdevenir el seu biògraf, i l'ajudava en el que podia, per exemple, buscant poemes de Carner, Foix, Màrius Torres, Espriu o Blai Bonet, als quals ell posava música.

I a finals d'agost, el dia 29, gràcies a Carmel Biarnés, d'Ascó, se m'aparegué a la torre familiar de Benissanet, com del fons del segle XX, la figura alta, senyorívola, agropecuària i documentada d'Artur Bladé, que feia deu anys que havia tornat de Mèxic, on havia anat el 1942, no precisament en viatge turístic.

Xavier Garcia
escriptor

Va ser ell -més i tot que Josep Pla- el meu guia humà i literari, però, en qualsevol cas, tots dos van ser -després entre altres, Joan Fuster i Blai Bonet- els que van consolidar la forma humana i cultural que ja portava de l'arrel familiar, amb el meu pare com a mestre més pròxim.

De tots ells -i de tants altres- soc deutor, i la meua vida, fins ara, haurà estat anar satisfent, en el que he pogut, aquest deute com el millor llegat que hauré rebut.